Λαός άξιος, αλλά ηγεσίες κατώτερες των περιστάσεων

Γράφει ο **Στέλιος Παπαθεμελής**

Το Συλλαλητήριο της Θεσσαλονίκης υπήρξε όντως μεγαλειώδες. Επιβλητικό σε όγκο και εντυπωσιακό σε παλμό. Και εκτιμούμε καταλυτικό σε αισθήματα, συναισθήματα και επιλογές του πολιτικού προσωπικού, κυβερνώντων και αντιπολιτευομένων. Προσμετρώντας κανείς τις συνθήκες υπό τις οποίες οργανώθηκε: Κράτος, Δήμος, συστημικά μίντια, όλοι τους αντίθετοι έως εχθρικοί. Εκκλησία, ιστορικός αδιαμφισβήτητος φυσικός φορέας των προηγούμενων λαοσυνάξεων μουδιασμένη εξ αιτίας της ατυχούς δηλώσεως του Αρχιεπισκόπου, με την οποίαν απέτρεπε τους πιστούς από τη συμμετοχή τους σε λαϊκές κινητοποιήσεις: «[ο Μακαριώτατος] δεν παρέλειψε να επισημάνει την εμπιστοσύνη του προς τους, εκ του Συντάγματος, καθ' ύλην αρμοδίους, να χειριστούν τα εθνικά μας ζητήματα με αίσθημα ευθύνης. Υπογράμμισε μάλιστα ότι αυτή την ώρα δεν χρειάζονται συλλαλητήρια και φωνές, αλλά εθνική συναίνεση, συνεννόηση και ομοψυχία» (ανακοινωθέν Αρχιεπισκοπής 18/1/18).

Αλήθεια, αυτό που κατ' εξοχήν έχει ανάγκη ο τόπος είναι «εθνική συναίνεση, συνεννόηση και ομοψυχία» για να αντιμετωπίσει τα τεράστια συσσωρευμένα προβλήματα που του φόρτωσαν, ή δεν κατάφεραν να αποτρέψουν οι ηγεσίες του. Ηγεσίες κατώτερες των περιστάσεων και συχνά

κατώτερες του μετρίου.

Πρέπει να εξάρουμε την τόλμη των Μητροπολιτών Μακεδονίας και Θράκης, οι οποίοι παρέκαμψαν την αρχιεπισκοπική παρέμβαση και παρέστησαν στην εκδήλωση προεξάρχοντος του Θεσσαλονίκης Ανθίμου που απηύθυνε και αγωνιστικό μήνυμα.

Είναι αξιοθαύμαστος αυτός ο λαός, που εξαθλιωμένος και καθηλωμένος από τα εγκληματικά μνημόνια των δυναστών μας επί 8ετία ξεπήδησε όρθιος και ευθυτενής διεκδικώντας τα εθνικά του δίκαια. Το αιώνιο ελληνικό ήθος. Αυτό που θαύμασε έκθαμβος κατά τον Ηρόδοτο ο Πέρσης στρατηγός Τριτανταίχμης που ακούοντας ότι το έπαθλο των νικητών των Ολυμπιακών αγώνων δεν ήταν λεφτά και χρυσάφι αλλά ένα ταπεινό στεφάνι από ελιά, ανεφώνησε προς τον Μαρδόνιο:

«Παπαί, Μαρδόνιε, κοίους επ' άνδρας ήγαγες μαχησομένους ημέας, οί ου περί χρημάτων τον αγώνα ποιεύνται, αλλά περί αρετής» (Ηρόδοτος 8, 26). (=Αλοίμονο, Μαρδόνιε, με τι άντρες μάς έφερες να πολεμήσουμε, με αυτούς που δεν αγωνίζονται για χρήματα, αλλά για να αποδείξουν την λεβεντιά τους!).

Ορισμένοι συγκλίνουν ποσοτικά το συλλαλητήριο της Κυριακής με εκείνο της 14/2/92. Όμως η μεγαλοσύνη στα συλλαλητήρια καθώς επίσης και στα έθνη, «δεν μετριέται με το στρέμμα, με της καρδιάς το πύρωμα μετριέται…» (Παλαμάς). Το «πύρωμα» των καρδιών που ξεσηκώθηκαν πλημμύρισε την πόλη του Αγίου Δημητρίου, που φέρει υπερήφανα το όνομα της αδελφής του Μεγάλου Αλεξάνδρου Θεσσαλονίκης, συζύγου του ιδρυτή της Κασσάνδρου.

Είναι προς τιμήν των ομάδων που δούλεψαν για το περίλαμπρο αποτέλεσμα χωρίς παρατράγουδα. Είναι προς όνειδος των κρατικών και δημοτικών ΜΜΕ που σιώπησαν ένοχα και αρνήθηκαν προκλητικά να το καλύψουν. Βραβείο να απονείμουμε στο ιδιωτικό κανάλι 4Ε για την άψογη, τέλεια και αντικειμενική κάλυψη της λαοσύναξης, όπως επίσης και στο «Βεργίνα».

Όσοι υπολόγισαν στην υποβάθμιση της ελληνικής ψυχής την βρίσκουν τώρα απέναντί τους στιβαρή, κρυστάλλινη και αποφασισμένη τιμωρό της ενδοτικότητας και του αυτοκτονικού κατευνασμού τους. Ηγεσίες κατώτερες των περιστάσεων, πρόθυμες στην άσκηση κατευναστικής πολιτικής «ταϊζουν τον κροκόδειλο με την ελπίδα να τους φάει τελευταίους», καθώς έλεγε για τους ενδοτικούς όλων των εποχών ο Ουίστον Τσώρτσιλ.

Το Συλλαλητήριο αυτό κατέδειξε την ανεπάρκεια πρωτίστως των πολιτικών ηγεσιών και όσων συμπλέουν με αυτές. Ήταν μια εμπράγματη και βοερή περιφρόνηση στις υποδείξεις τους. Αλλά θέτει πλέον σε ευθεία αντίθεση και ακυρώνει τις επιλογές τους. Καμία κυβέρνηση και κανένα κόμμα δεν έχει το δικαίωμα να διαχειριστεί το εθνικό θέμα, παρά μόνον εναρμονιζόμενον με την κατηγορηματική λαϊκή εντολή της Κυριακής: **Όχι Μακεδονία ή παράγωγο**. Όχι παράδοση της ιστορίας μας και των ασημικών της.

Πραγματοποιείται σήμερα συνάντηση Τσίπρα – Ζάεφ στο Νταβός. Ευχόμεθα ο κ. Τσίπρας να κουβαλά μαζί του το μήνυμα της Θεσσαλονίκης. Να μιλήσει δηλαδή «μακεδονιστί» στον ομόλογό του. Στην αληθινή μακεδονική γλώσσα, αυτήν που μιλούσαν – έγραφαν ο Μεγαλέξανδρος και ο δάσκαλός του Αριστοτέλης. Να του υπενθυμίσει ότι ο ίδιος και οι συμπολίτες του Σλάβοι των Σκοπίων ασφαλώς έχουν δική τους ιστορία και είναι ντροπή να καταφεύγουν στην κλοπή και τον σφετερισμό της ελληνικής. Έχουν δική τους γλώσσα και είναι απαίσιο να την ονομάζουν μακεδονική, δική τους εθνότητα, ταυτότητα που όλα αυτά δεν έχουν καμιάν απολύτως σχέση, ή συγγένεια με τα ελληνικά.

Η εμμονή των γειτόνων να αυτοπροσδιορίζονται ψευδωνύμως Μακεδόνες θυμίζει τον γνωστό αισώπειο μύθο «Κολοιός και γλαυξ» – Καλιακούδα και κουκουβάγια. Κατά τον ανυπέρβλητο

μυθογράφο μας: Γινόταν διαγωνισμός ομορφιάς και όλα τα πουλιά πήγαιναν στον Δία να διαγωνιστούν. Ο Ερμής όριζε την ημέρα της κρίσης. Όλα πήγαιναν σε ποταμούς και λίμνες έριχναν τα άσχημα φτερά τους και γυάλιζαν τα καλύτερά τους. Μια καλιακούδα, που από τη φύση της δεν είχε τίποτε ωραίο, έκανε δικό της στολισμό τα φτερά που έπεφταν από τα άλλα πουλιά. Μόνο η κουκουβάγια το αντιλήφθηκε και έβγαλε από την καλιακούδα το δικό της φτερό πείθοντας και τα άλλα πουλιά να κάνουν το ίδιο. Έτσι η καλιακούδα με αποσπασμένα όλα τα ξένα φτερά πήγε γυμνή στο διαγωνισμό του Δία και πάτωσε…

Και ο σοφός επιλέγει: «Κόσμος επείσακτος αισχύνη τοις έχουσι» (=στολίδια ξένα είναι ντροπή για όσους τα κουβαλούν).

Αλλά όπως διδάσκει η ελληνική παροιμία «η ντροπή ντροπή δεν έχει και χαρά στον που την έχει». Οπότε όνειδος, μέγα όνειδος για αυτόν που δεν την έχει.

Τα αισθήματα του λαού συνοψίζονται στην απόγνωση για όσα τον υποχρέωσαν να βιώσει και σε οργή γιατί τίποτε δεν δείχνει να βελτιώνεται. Κυβερνώντες και εν αναμονή κυβερνώντες φαντάσθηκαν χωρίς τον ξενοδόχο – λαό ότι ο τελευταίος ηττημένος, καταπτοημένος και ταπεινωμένος θα παραδίδονταν στην κατάθλιψή του και θα έγραφε στα παλαιότερα των υποδημάτων του σκοπιανό, κυπριακό, συλλαλητήρια και ξεσηκωμούς. Πλανήθηκαν πλάνην οικτράν. Η παρουσία των Ελλήνων από Βορρά και Νότο, το «παρών» των Πανελλήνων στη Θεσσαλονίκη είναι αμετάκλητη καταδίκη των πολιτικών επιλογών Κυβέρνησης και Αντιπολίτευσης και προειδοποίηση και προς τους μεν και προς τους δε ότι μπορούν ακόμη τώρα να ενστερνισθούν το μήνυμα του συλλαλητηρίου. Αύριο θα είναι αργά γι’ αυτούς. Όμως δεν πρέπει να το φθάσουν εκεί, ώστε να είναι αργά και για την Ελλάδα!

23.01.2018

Πηγή: www.antibaro.gr/